



## Nejvyšší státní zastupitelství odbor mimořádných opravných prostředků

660 55 Brno, Jezuitská 4  
tel.: +420 542 512 111, fax : +420 542 512 450  
e-mail: [podatelna@nsz.brn.justice.cz](mailto:podatelna@nsz.brn.justice.cz)  
datová schránka: 5smaetu

Nejvyšší soud

prostřednictvím

Okresního soudu  
v Prostějově

ke sp. zn. 3 T 70/2019

Brno 13. května 2020  
1 NZO 376/2020 – 21

### **Odsouzený Mgr. Dušan Dvořák – vyjádření k dovoláním ze dne 26. 3. 2020 a k jeho „doplnění“ ze dne 16. 4. 2020 a souhlas s projednáním dovolání v neveřejném zasedání**

1. Ke shora uvedenému dovolání, které nám bylo předloženo vaším dopisem ze dne 15. 4. (doplnění dopisem ze dne 29. 4. 2020), předkládám následující písemné vyjádření.

2. Dovolání je podáno proti usnesení Krajského soudu v Brně, jakožto soudu odvolacího, a je založeno na důvodech podle § 265b odst. 1 **písm. b) g)** trestního řádu. Z obsahu dovolání je patrné, že důvody podle písm. b) g) citovaného ustanovení se mají vztahovat k odsuzujícímu rozsudku Okresního soudu v Prostějově, jakožto soudu nalézacího, a že usnesení odvolacího soudu chtěl patrně dovolatel napadnout podle písm. l) citovaného ustanovení. K tomu poznamenávám, že podle judikatury Ústavního soudu je třeba i dovolání vykládat podle svého obsahu, bez ohledu na to, že tato jsou vypracovávána advokáty - viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 17/05 ze dne 4. 5. 2006 publikovaný pod č. 95/2006 Sb. nález a usn. Ústavního soudu či nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 4. 2014 sp. zn. III. ÚS 3749/13 publikovaný pod č. 74/2014 Sb. nález a usn. Ústavního soudu. Absence správného odvolacího důvodu je zde tedy nerozhodná.

3. Dovolatel opakuje ve svém dovolání obhajobu, kterou uplatnil nejen v celém průběhu celého svého trestního řízení. Ale i v průběhu svých předchozích trestních věcí stejného charakteru. Jeho argumentací se tedy již zabývaly i Nejvyšší soud a Ústavní soud, s jejichž stanovisky dovolatel nesouhlasí.

4. Ve svém dovolání ze dne 26. 3. 2020 dovolatel opakovaně namítá podjatost předsedkyně senátu nalézacího soudu a má za to, že jednal v putativní krajní nouzi.<sup>1</sup> K tomu na str. 4 svého dovolání výslovně prohlásil, že „*není zapotřebí znovu uplatňovat*“ předchozí námitky, že jeho jednání nebylo pro nevymahatelnost českých předpisů protiprávní, neboť s těmito jeho námitkami se v jiné jeho trestní věci již vypořádal Nejvyšší soud svým usnesením ze dne 13. 12. 2018 sp. zn. 11 Tdo 1455/2018. Avšak v „doplnění dovolání“, které vypracoval jiný jeho obhájce „*na výslovný pokyn klienta*“, překvapivě uplatnil i tyto další námitky ohledně vymahatelnosti českých předpisů.

<sup>1</sup> Pokud nejprve poukazuje na putativní nutnou obranu, patrně se jedná jen o jeho nepozornost či písarskou chybu – o žádném hrozícím útoku v dalším textu nehovoří.

5. Se všemi shora uvedenými námitkami se proto již vypořádaly soudy v odůvodnění svých rozhodnutí. Nálezací soud se k závaznosti dovolatelem porušených právních předpisů vyjádřil v odstavci 11 odůvodnění svého rozsudku a odvolací soud v odstavci 15 odůvodnění svého usnesení napadeného tímto dovoláním. S námitkou své podjatosti se předsedkyně senátu nálezacího soudu vypořádala v odůvodnění usnesení ze dne 17. 9. 2019 sp. zn. 3 T 70/2019 a odvolací soud v odůvodnění svého usnesení ze dne 5. 2. 2020 sp. zn. 3 To 17/2020. A s tvrzením dovolatele o existenci putativní krajní nouze se vypořádal odvolací soud na počátku odstavce 12 odůvodnění svého usnesení napadeného tímto dovoláním.

6. S argumentací soudů se ztotožňuji a v podrobnostech na ni odkazuji, neboť nepovažuji za nezbytné ani rozumné ji v tomto vyjádření opakovat. Z hlediska dovolání považuji za podstatné následující.

7. Pokud dovolatel namítá, že jednal v **putativní krajní nouzi**, pak taková námitka odpovídá uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, avšak je zjevně neopodstatněná. Dovolatel totiž pomíjí, že podmínkou krajní nouze podle § 28 odst. 1 trestního zákoníku je nebezpečí **přímo hrozící**. Nikoliv tedy obecně jakékoliv nebezpečí. Nauka rozumí přímo hrozícím nebezpečím *„takový stav, kde vývoj událostí rychle spěje k poruše nebo sice tento vývoj je přerušen, nepokračuje, ale jsou splněny téměř všechny podmínky potřebné k tomu, aby hrozící porucha nastala, když k uskutečnění zbývající podmínky či podmínek postačí náhoda, která může kdykoli bezprostředně a s velkou pravděpodobností nastat (např. povodeň dosáhla hráze, dosahuje k jejímu okraji a hráz vykazuje známky narušení; z tohoto důvodu bezprostředně hrozí její protržení a zatopení, popř. zničení obytného domu, přitom je možno protrhnout jinou méně důležitou hráz, kde je možno odvést vodu mimo obytnou část města a zatopit pouze kůlny patřící k jinému domu stojícímu na rozdíl od nich na návrší)“*.<sup>2</sup> Na rozdíl od nutné obrany se u krajní nouze uplatňuje subsidiarita. Z uvedeného je patrné, že k naplnění putativní krajní nouze by dovolatel musel tvrdit konkrétní případ konkrétního nemocného, jemuž by svým konopím zachránit bezprostředně ohrožený život či bezprostředně ohrožené zdraví. Navíc za situace, pokud by u tohoto nemocného selhala tradiční medicína. Žádný takový případ „bezprostředního ohrožení“ však dovolatel neuvedl – ani dříve ani ve svém dovolání. Ostatně již na počátku trestního řízení odmítl své potencionální pacienty vůbec označit, jak konstatuje i odvolací soud v odstavci 10 odůvodnění dovoláním napadeného usnesení. Uvedený soud zde přílehavě konstatoval, že u obžalovaného nebyly nalezeny žádné předměty, které by takové léčbě nasvědčovaly. Pokud zde uvedený soud uvádí rovněž to, že dovolatel léčení jiných osob „neprokázal“, jedná se o formulaci nevhodnou, neboť dovolatel přirozeně není povinen prokazovat svou nevinu. Zjevné ovšem je, že takové „akutní“ léčbě nic nenasvědčuje a dovolatel ani ve svém dovolání netvrdí, že by zachraňoval právě pacienty takto přímo ohrožené. Přitom by v kladném případě bylo přirozené, kdyby na konkrétní záchranu takových konkrétních osob sám poukázal v rámci své obhajoby.

8. Z hlediska putativní krajní nouze je tedy podstatné, že dovolatel sice ve svém dovolání tvrdí své *„nevývratné přesvědčení ... o potřebě určité pacienty léčit konopím“*, a o účinnosti takové léčby, avšak již zde neuvádí své přesvědčení o dalším nutném znaku krajní nouze. Totiž své přesvědčení o tom, že oněm léčeným pacientům hrozí nebezpečí bezprostřední – nebezpečí přímo hrozící ve smyslu § 28

<sup>2</sup> ŠÁMAL, Pavel a kolektiv. *Trestní zákoník. Komentář*. 2. vyd. Praha: C.H.Beck, 2012, s. 392.

odst. 1 trestního zákoníku. To je patrné i z jeho dalšího tvrzení na str. 7 dovolání, že vycházel „z představy, že odvrací nebezpečí hrozící zájmu chráněnému trestním zákonem“, přičemž ani tady neoznačil toto nebezpečí za nebezpečí přímo hrozící. Jestliže dovolatel tvrdí takovou svou představu, která pokrývá jen část znaků krajní nouze, o případ putativní krajní nouze se z jeho strany jednat nemůže. V této části proto považují podané dovolání za zjevně neopodstatněné, neboť soudy správně shledaly, že dovolatel nejednal v putativní krajní nouzi podle § 28 odst. 1 trestního zákoníku.

9. Pokud dovolatel namítá **podjatost předsedkyně senátu** nalézacího soudu, s touto námitkou se oba soudy vypořádaly ve shora citovaných usneseních natolik vyčerpávajícím způsobem, že nepovažují za potřebné cokoliv dodávat k jejich argumentaci. Také v této části považují dovolání za zjevně neopodstatněné.

10. Pokud dovolatel v doplnění svého dovolání překvapivě brojí také proti původně akceptované argumentaci soudů ohledně **vymahatelnosti českých předpisů**, i v tomto směru považují již shora zmíněnou argumentaci nalézacího i odvolacího soudu, s využitím argumentace Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, za natolik komplexní, že ani zde nepovažují za nutné ji podstatněji doplňovat.

11. Snad jen pro úplnost upozorňuji na skutečnost, že dovolatel v této části své argumentace důsledně tvrdí, že vyráběl konopí pro účely léčebné. Avšak podle popisu skutku ve výroku pravomocného rozsudku nalézacího soudu vyráběl konopí pro účely toxikomaničké. Dovolatel tedy v této části svého dovolání vychází ze svého alternativního skutkového zjištění, které nalézací soud neučinil. Z tohoto pohledu se tato jeho námitka jeví spíše jen jako procesní námitka proti učiněným skutkovým zjištěním než jako hmotněprávní námitka proti nesprávnému právnímu posouzení.

12. To, že i z hlediska předpisů EU je pro právní posouzení skutku rozhodný účel užití návykové látky, je patrné i z následující judikatury, která se týká distribuce léčiv jakožto prekursorů a kterou uvádím opět jen pro úplnost. Zde poukazují zejména na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2018 sp. zn. **11 Tdo 1271/2018** ve věci, v níž obviněný „... prodával opakovaně *D. D. farmaceutický výrobek s obchodním označením Cirrus, který obsahuje prekurzor pseudoefedrin v množství 120 miligramů v každé tabletě, kterých bylo celkem 14 v jednom blistru, představujícím jedno balení, a které prodával za částku 244 Kč, kdy výrobek dovážel z Polska do ČR, a to pro jednotlivé případy v množství 500 blistrů za částku 122 000 Kč a za dané období takto dovezl 3 000 blistrů, tedy 42 000 tablet s obsahem 5 040 gramů pseudoefedrinu, z nichž bylo možno reálně vyrobit 2 969,76 gramů psychotropní látky pervitin, přičemž pseudoefedrin je látka, která je uvedena jako prekurzor v příloze č. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 o prekursorech drog, a již lze extrahovat snadno dostupnými prostředky, a z této je možno vyrobit drogu pervitin chemicky definovanou jako metamfetamin, který je uveden v příloze č. 5 nařízení vlády č. 463/2013 Sb., vydaného na základě zmocnění ustanovení § 44c odst. 1 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, jako psychotropní látka zařazená do seznamu II podle Úmluvy o psychotropních látkách...“.*

Nejvyšší soud odmítl argumentaci dovolatele, který poukazoval „na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 344/2017, reagující na změnu nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 273/2004 o prekursorech drog, provedenou nařízením č. 1258/2013, podle něhož přichází do úvahy užití právní kvalifikace podle § 286 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, které stanoví mírnější trestní sazbu, než je tomu v případě § 283 odst. 3 tr. zákoníku“. V odstavci 19 odůvodnění svého usnesení Nejvyšší soud k dovolatelem uváděné směrnicí

konstatoval, že „za léčivý přípravek ve smyslu uvedené směrnice však nelze považovat přípravek, s nímž bylo nakládáno takovým způsobem, který vylučuje jeho další terapeutické využití (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 11 Tdo 461/2017)“. V dalších odstavcích tohoto usnesení se pak podrobně zabýval rozlišením mezi znaky trestných činů podle § 283 a § 286 trestního zákoníku. V této souvislosti uvedl v odstavci 22 odůvodnění citovaného rozhodnutí, že „evropská legislativa stanoví pravidla, jimiž se má dosáhnout náležité rovnováhy mezi požadavkem volného pohybu zboží mezi jednotlivými členskými státy, pokud se dotýká věcí, které jsou určeny k legálnímu užití (v daném případě léčebným účelům), a na druhé straně snahou využít všech dostupných prostředků a zabránit tomu, aby se prekursor, jež přípravky obsahují, dostaly k výrobcům nedovolených omamných látek. Tato pravidla tedy byla přijata pro regulaci a kontrolu obchodu s prekursor v mezinárodním měřítku, a to se zdůrazněním, že jde o oprávněný regulovaný obchod v souladu se zákonem, který se jimi musí řídit v rámci přepokládaných obchodních vztahů. Naopak dané normy přímo nedopadají na nelegální transporty prekursorů určených ke zneužívání při toxikomanii. Na tuto nezákonnou činnost dopadají jiné právní předpisy, jimiž je Společenstvím svěřena vnitrostátní úprava týkající se regulace drog, a platí v takovém případě stejná obecná pravidla, která se vztahují na nezákonný dovoz omamných a psychotropních látek, jakož i prekursorů do České republiky za účelem jejich toxikomanického užití (blíže viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C.H.Beck, 2012, 2867 s.)“.

13. Ve věci dovolatele považuji proto za podstatné, že předmětné konopí nemohlo být výrobkem ve smyslu práva EU a proto nebylo možno dovolávat se ohledně něj ochrany volného pohybu zboží, jak činí dovolatel na str. 6 svého dovolání.

14. V této části dovolání považuji dovolatelovy námítky za spíše neodpovídající uplatněnému dovolacímu důvodu, neboť dovolatel brojí ve své podstatě proti skutkovému zjištění soudů, že předmětné konopí nebylo léčivem.

15. Shrnuji, že konkrétní námítky uvedené dovolatelem dílem neodpovídají žádnému dovolacímu důvodu a dílem se jedná o opakování námítek, uplatněných obviněným již v řízení před soudem prvního stupně a v odvolacím řízení, se kterými se soudy obou stupňů již dostatečně a správně vypořádaly. Takové dovolání je zjevně neopodstatněné – srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002 sp. zn. 5 Tdo 86/2002 a ze dne 27. 6. 2002 sp. zn. 5 Tdo 219/2002.

**Ze shora uvedených důvodů navrhuji, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu dovolání odmítl, neboť jde o dovolání zjevně neopodstatněné.**

Z hlediska ustanovení § 265r odst. 1 písm. c) trestního řádu **souhlasím s projednáním dovolání v neveřejném zasedání.**

JUDr. Lumír Crha, Ph.D., v. r.  
státní zástupce

Za správnost vyhotovení:  
Hana Bednářová